

A fekvőbiciklis utazó másfél hónapja indult földközi újtára, vasárnap tette meg négyezredik kilométerét, tervezett útjának egytizedét. Kobra jelenleg Iránban próbálja beszerezni a továbbinduláshoz szükséges vízumokat, ám mint kiderült, ez nem könnyű feladat.

A Góbé termékcsalád által támogatott bringás **múlt szombaton érkezett meg Teheránba**. Azt megelőző csütörtökön igen szerencsésen lehetősége nyílt a rendszeres étkezésre: két alkalommal is meghívták enni-inni. Zanjan környékén két rendőrrel elegyedett szóba, akik Európáról, valamint iráni élményeiről, tapasztalatairól faggatták.

Kobra szerint általános jelenségnek számít, hogy az iráni hatóságok képviselői nem beszélnek angolul: beszámolója szerint az alacsonyabb rangú rendőr fordította felettesének a székely utazó által elmondottakat.

Büntetés helyett hajnali start

„Megkínáltak üdítővel, keksszel a rend és ramadán őrei” – számolt be a bringás, aki ezen igencsak meglepődött, hiszen előző héten értesült arról, hogy **a hatóságoknak jogukban áll megbüntetni, bántalmazni a nappali böjtöt megszegő állampolgárokat**.

Továbbhaladva, amint ismét kezdett megéhezni, megszólította egy helybéli, s meginvitálta magához ebédre.

„Örvendtem az alkalomnak, hogy iráni lakást látok belülről. Természetesen nem voltak hagyományőrzők, mert akkor nem lehettem volna ott” – újságolta a biciklis góbé. A látogatás során sikerült kapcsolatba lépnie itthoni ismerőseivel is.

Aznap egy haltenyészet őre hívta be éjszakára. Az úton mindaddig **3837 kilométert tett meg kerekekezeve**, pontosan annyit, amennyit tavalyi biciklis zárándoklatán, Székelyszentlélek és a spanyolországi Santiago de Compostela között. Vendéglátója harmincéves, barátságos, vallásos férfi volt, aki éjfélkor feküdt le és hajnalban fél négykor kelt fel.

Mivel a házigazdához másnap a korai órákban látogatók érkeztek, Kobra reggel öt órakor már folytatta is útját – talán ez volt a legkorábbi indulása, amióta BéBike nevű fekvőbiciklijén elhagyta Székelyudvarhelyt.

Szinte kétszáz felett

Nem ez volt azonban az egyetlen egyéni rekord, amit aznap, vagyis múlt pénteken megdöntött: a korai indulásnak köszönhetően igen gyorsan haladt útján, délben egy órakor százötven kilométerrel mutatott többet a kilométeróra. Ekkor megállt pihenni, délután négyig aludt, majd még két órát tekert. **Aznap összesen 194 kilométert húzott le** nem mindennapi járgányán, jóval túlszárnyalva eddigi idei teljesítményét.

„Tudtam volna tovább is menni, még vagy 20–30 kilométert, és megdönthettem volna tavalyi 200 kilométeres rekordomat” – vallotta be, ám Eszterházy városának központi parkja, ahol megállt pihenni, alkalmasnak tűnt a sátorozásra, és inkább választotta ezt, mint a további bizonytalanságot. Aznap maga mögött tudta tervezett útjának egytizedét: megtette négyezredik kilométerét.

A parkban való sátorozás mégsem bizonyult a legjobb ötletnek: éjszaka a helybéli fiatalok sokáig bandáztak a környéken, és fényképezkedtek a fekvőbicikli mellett, ráadásul egy parkőr is kérdőre vonta a székely utazót. Különösebb probléma azonban nem merült fel: megengedték neki, hogy ott aludjon, így szombaton reggel fél nyolckor zavartalanul folytathatta útját Teherán felé.

A több mint nyolcmillió lakosú fővárosban **viszonylag könnyen és gyorsan talált szállást**, éjszakánként öt dollárért. Sikerült találkoznia azzal az Ali nevű helybéli férfival is, akinek telefonszámát még előző héten, Marand környékén kapta meg a vendégszerető Akhbar Naghditól.

Meg is lepődött azon, mennyire könnyen eligazodott a nagyvárosban, főként azért, mert a forgalmi „illemszabályok” teljesen mások ott, mint Európában. „Jelzés nélkül kanyarodnak és állnak meg előtted. Egyirányú utcában jöhetnek motorosok, és én is mehettem szembe a forgalommal. Könnyű megszokni, mert percenként történnek ehhez hasonlók” – számolt be fővárosi tapasztalatairól.

A forró zuhany és saját ágy jobb kedvre derítette. „Élvezem a szállás hangulatát: kis helyre sok ember összezsúrolva a világ különböző részeiről. Mindenki vízumot intéz, információkat gyűjt” – vázolta teheráni helyzetét.

Virágzik a bürokrácia

A következő napokban azonban nem kis nehézségekbe ütközött a hivatalokban. A szálláson lévő többi utazótól megtudta, hogy talán az egyetlen, biciklivel végigjárható útvonal Türkmenisztánon, Üzbegisztánon, Kirgizisztánon, Kínán, Tadzsikisztánon és Pakisztánon át vezet Indiába.

Jelenleg a kínai vízum megszerzése foglalkoztatja, amely nem kis papírmunkával és rengeteg költséggel jár, ám, ha az megvan, valamely módon türkmén és üzbég átutazási engedélyt is kérvényezne. Ezek megszerzése azonban annyira bonyolult és időigényes, hogy félő, az utazó kifutna az időből, ugyanis augusztus 18-áig tartózkodhat legálisan az országban.

Van megoldás arra, hogy tovább maradhasson, az iráni román nagykövetségen kell ezt kérvényeznie – ott tapasztalatai szerint igen udvariasak és segítőkészek a hivatalnokok. „Végre emberhez illően fogadtak” – újságolta a székel bringás. Az üzbég és türkmén követségen azonban kis híján elvették a kedvét az utazástól is – szokatlan optimizmusa mentette meg útja feladásától.

„Úgy tekintek ezekre a dolgokra, mint olyan tényezőkre, amelyek az általam választott cél és köztem vannak. Tapasztalataimat, tudásomat növelik ezek a problémák. Ha kicsinyes, korrupst hivatalnokot látok, aki akadályozni próbálja tervemet, csak mosolygok, mert rossz szándéka ellenére fejlődésemet segíti.”

A kínai vízummal kapcsolatosan Kobra kedden tud meg további információkat. „Ha sikerül

megszereznem, egy álom válik valóra, **ötezer méter magasan fogok biciklizni**. Nem maradt időm minden vízum elintézésére, ezért valószínűleg átrepülök vagy átbuszozom Törkmenisztánt és Üzbegisztánt” – írta tegnap, hozzáfűzve, Kazahsztánban már bringával folytatná az utat.

A repülőjegy hozzávetőleg 400 euróba kerülne, ám az átutazási engedélyekhez szükséges papírok kiváltására is tetemes összeget kellene kiadnia. Kobra útjának alakulásáról hamarosan ismét tudósítunk.